

Sygn. akt II KK 398/21

POSTANOWIENIE

Dnia 30 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Mirek

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 30 września 2021 r.,

w sprawie **A.B.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk

kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W.

z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt V K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata K.G., kancelaria adwokacka w W., kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych), w tym 23% VAT, za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
- 3. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 18 marca 2020 r., sygn. akt V K (...), uznał A.B. winnym tego, że w dniu 18 lutego 2019 r. w W., na terenie dworca kolejowego W., działając w zamiarze bezpośrednim, usiłował pozbawić życia M.K. w ten sposób, że ugodził go nożem w szyję powodując ranę ciętą okolicy prawej gałęzi żuchwy z uszkodzeniem tętnicy twarzowej prawej oraz obfite krwawienie z objawami wstrząsu krwotocznego, skutkujące chorobą realnie zagrażającą życiu, przy czym zamiaru zabicia człowieka nie osiągnął z uwagi na natychmiastową pomoc medyczną, który to czyn zakwalifikowano jako realizujący znamiona z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za co wymierzono mu karę 11 lat pozbawienia wolności. Ponadto Sąd orzekł wobec oskarżonego obowiązek zapłaty na rzecz pokrzywdzonego kwoty 20 000 zł, tytułem zadośćuczynienia.

Wyrok ten został zaskarżony apelacją wniesioną przez obrońcę oskarżonego, który zaskarżył go w całości, zarzucając obrazę przepisów postępowania, mogącą mieć wpływ na treść wyroku, a to art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 201 k.p.k., a także wynikające z powyższych naruszeń błędy w ustaleniach faktycznych. Mając na względzie powyższe skarżący wniósł o uniewinnienie A.B. od zarzutu popełnienia czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k., zakwalifikowanie go wyłącznie z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 3 k.k. i wymierzenie oskarżonemu kary jak najłagodniejszej, a ponadto o orzeczenie wobec A.B. obowiązku zapłaty na rzecz pokrzywdzonego M.K. kwoty 500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Sąd Apelacyjny w (...), wyrokiem z dnia 6 listopada 2020 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji.

Kasację od powyższego rozstrzygnięcia wniósł obrońca oskarżonego, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie prawa procesowego, a to:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na przeprowadzeniu nienależytej, niepełnej kontroli odwoławczej, a także na nierozważeniu przez Sąd odwoławczy wszystkich zarzutów przytoczonych przez obrońcę oskarżonego w apelacji z dnia 23 kwietnia 2020 r., tj.:

1. obrazy przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść wydanego przez Sąd drugiej instancji orzeczenia, a mianowicie:
 1. art. 7 k.p.k., która polega na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów z zeznań pokrzywdzonego M.K. i uznaniu ich za spójne, logiczne i korespondujące z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, podczas gdy zeznania te są sprzeczne z zebrany materiałem dowodowym, w tym z nagraniem z monitoringu znajdującego się na Dworcu W., a sam pokrzywdzony nie był w stanie jednoznacznie potwierdzić czym tak naprawdę został ugodzony;
 2. art. 7 k.p.k., która polega na dowolnej, a nie swobodnej ocenie dowodów z wyjaśnień A.B. i uznaniu ich za niewiarygodne, podczas gdy są spójne, korespondują z materiałem dowodowym w postaci nagrania z monitoringu znajdującego się na Dworcu W., na którym nie ma dowodów na użycie przez niego noża wobec pokrzywdzonego a ponadto brak jest naocznych świadków całego zajścia;
2. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, który miał wpływ na jego treść, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony ugodził pokrzywdzonego nożem w szyję i działał z zamiarem pozbawienia go życia, podczas gdy nie potwierdza tego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności wyjaśnienia oskarżonego, które mają w tym zakresie kluczowe znaczenie, a także fakt, iż skazany oddalił się z miejsca zdarzenia pozostawiając pokrzywdzonego bez udzielenia mu jakiejkolwiek pomocy, mimo iż okoliczności zdarzenia, jego dynamika, a także stan upojenia alkoholowego zarówno skazanego jak i pokrzywdzonego wskazywały na to, iż skazany mógł nie widzieć obrażeń jakich doznał pokrzywdzony;

2. art. 7 k.p.k. w z art. 201 k.p.k., polegające na uznaniu przez Sąd odwoławczy korzystnej dla oskarżonego uzupełniającej ustnej opinii biegłego, w której podtrzymał on opinię z dnia 26 lutego 2019 r., z której wynika, iż obrażenia których doznał pokrzywdzony nie narażały go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu i nie wyczerpywały skutków określonych w art. 156 § 1 k.k. za niepełną i sprzeczną z zebrany w sprawie materiałem dowodowym, podczas gdy opinia ta jest spójna, zgodna zasadami logiki i brak w niej sprzeczności, a biegły wydający opinię jest biegłym sądowym posiadającym odpowiednie kompetencje.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd odwoławczy.

Odpowiedź na kasację złożył prokurator, wnosząc o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację uznać należało na oczywiście bezzasadną i jako taką oddalić. Sąd Najwyższy nie dopatrzył się uchybień, podniesionych przez skarżącego - wyrok Sądu odwoławczego odpowiada prawu. Jakkolwiek skarżący opisał je przez pryzmat naruszenia prawa procesowego, to ich celem jest podważenie ustaleń faktycznych, poczynionych przez Sąd pierwszej instancji, a zaaprobowanych przez Sąd odwoławczy.

Pierwszy z zarzutów stanowił w istocie powielenie zarzutów apelacyjnych. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd odwoławczy w sposób należyty rozpoznał apelację wniesioną przez obrońcę oskarżonego, dokonując wystarczającej analizy zarzutów. W tym zakresie należy wskazać, co następuje.

Odnosnie apelacyjnego zarzutu obrazy art. 7 k.p.k., dotyczącego rzekomo wadliwej dowodów z zeznań pokrzywdzonego M.K. i błędnym uznaniu ich wiarygodne, Sąd odwoławczy odniósł się do niego na stronie 5 uzasadnienia.

Wyjaśnił, z jakich względów zaaprobował wnioskowanie Sądu pierwszej instancji, a także skąd wynikały drobne rozbieżności w zeznaniach świadka. Wskazał, że wersję pokrzywdzonego potwierdzają inne dowody (zeznania świadków, nagranie z monitoringu). Dopełnił tym samym standardów kontroli instancyjnej.

W taki sam sposób ocenić należy kasację w zakresie, w jakim odnosi się do apelacyjnego zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k., które polegać miało na wadliwej ocenie dowodu z wyjaśnień A.B. i uznaniu ich za niewiarygodne. Sąd odwoławczy rozważył rzeczony zarzut na stronie 5 i 6 uzasadnienia, prezentując argumenty przemawiające za jego oddaleniem. Sąd wyjaśnił, z jakich względów zaaprobował ocenę Sądu pierwszej instancji, wskazał, z jakich powodów jego zdaniem wyjaśnienia A.B. nie są wiarygodne, konfrontując je z zeznaniami innych świadków oraz z nagraniami z monitoringu. Sprostął tym samym wymogom kontroli instancyjnej. Także w tym zakresie zarzut jest bezzasadny.

Co zaś tyczy się rzekomo wadliwego rozpoznania apelacyjnego zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, polegającego na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony ugodził pokrzywdzonego nożem w szyję i działał z zamiarem pozbawienia go życia, to Sąd odwoławczy odniósł się do niego, dając temu wyraz na stronie 7 uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Wyjaśnił, z jakich względów zaaprobował ocenę Sądu pierwszej instancji, wskazując, że ten trafnie wziął pod uwagę sposób działania, miejsce zadania ciosu oraz użyte narzędzie. W orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że to właśnie te okoliczności należy uwzględniać przy ocenie realizacji znamion strony podmiotowej. Także w tym zakresie Sąd Najwyższy nie dopatrywał się naruszenia standardu kontroli instancyjnej.

Za niezasadny należało uznać wreszcie ostatni z zarzutów, tj. zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. w z art. 201 k.p.k., dotyczący oceny uzupełniającej ustnej opinii biegłego K.L., którą – zdaniem skarżącego – Sąd odwoławczy niesłusznie uznał za niewiarygodną. W pierwszej kolejności Sąd Najwyższy pragnie zauważyć, że dowód z opinii biegłego nie ma charakteru szczególnego – podlega dokładnie takiej samej ocenie, jak wszelkie inne dowody, zgromadzone w sprawie. Ani kompetencje biegłego, ani jego tytuły nie przesądzają o rzetelności dowodu.

Świadczy o niej wyłącznie jego merytoryczna treść opinii, korespondująca z pozostałym materiałem dowodowym. W realiach niniejszej sprawy Sąd odwoławczy uznał, że wnioski opinii są niespójne oraz, że przeczą im inne dowody, przeprowadzone w sprawie (strona 6 uzasadnienia). W związku z czym odmówił jej waleru wiarygodności, co pozostaje w granicach swobodnej oceny dowodów, o której mowa w art. 7 k.p.k.

Mając na względzie powyższe okoliczności, należało uznać kasację za oczywiście bezzasadną i orzec, jak w części dyspozytywnej postanowienia.

as